

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

(Συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο)

Πραγματικά, ἡ εἶδησις τοῦ προσεχοῦς γάμου τῆς Μαργαρίτας μὲ τὸν Στέφανο διαδόθηκε πολὺ γρήγορα καὶ ὁ Ροβέρτος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους πού τὴν ἔμαθαν.

Δὲν θέλησε νὰ τὴν πιστέψῃ καὶ θέλησε νὰ δῆ ἀμέσως τὴν Μαργαρίτα. Μὰ ἐπειδὴ βρῆκε τὴν πόρτα τῆς κλειστή, πῆγε στῆς κ. Ντ' Ἐστινὸ γιὰ νὰ μάθῃ περισσότερα. Καὶ πραγματικά, ἡ κ. ντ' Ἐστινὸ, ἡ ὁποία εἶχε δῆ προηγουμένως τὴν μητέρα τῆς Μαργαρίτας, τοῦ εἶπε ὅτι ἡ εἶδησις ἦταν ἀληθινή. Καὶ ἐπρόσθεσε :

— Ἦταν πειὰ φανερὸ πὼς ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ κατέληγε ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ τὴ μονομαχία τοῦ Στέφανου.

Δὲν ἐτόλμησε ὅμως νὰ πῆ τίποτε ἄλλο, γιὰ τὴν φοβήθηκε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα πού ἔφεραν τὰ λόγια τῆς στὸν Ροβέρτο. Ὅλο τὸ πάθος τῆς ψυχῆς του ἀνέβηκε στὰ μάτια του, ἔγινε βλοσυρὸς καὶ φαινόταν σὰν ἄνθρωπος πού ἤθελε νὰ σκοτώσῃ...

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ δυνατὰ, καὶ τὸ γέλιο του ἀντηχοῦσε σὰν κλάμα!

— Εἶνε ἀδύνατον, κυρία! εἶπε.

Καὶ ἔφυγε.

Μόλις ὁ Ροβέρτος ἔφυγε, ἡ κ. ντ' Ἐστινὸ ἀνέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς Μαργαρίτας καὶ τὴν βρῆκε νὰ κλαίῃ. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ ἀμάξι τοῦ Ροβέρτου καὶ εἶχε ἀκούσει τὸν ὑπηρετὴ τῆς νὰ τοῦ λέῃ πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ.

— Ἀγαπημένη μου Μαργαρίτα, μὲ ἀνησυχεῖς πολὺ, τῆς εἶπε ἡ κ. ντ' Ἐστινὸ μὲ μεγάλη συμπάθεια.

— Τὸν εἶδατε; Τὸν εἶδατε; ρώτησε ἡ νέα γυναῖκα.

— Ναι, τὸν εἶδα... Τὸν πληροφόρησαν γιὰ τὸν προσεχῆ σου γάμο, τοῦ τὸ ἐπιβεβαίωσα κι' ἐγὼ, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ τὸ πιστέψῃ...

Καὶ ἔχει δίκιο, γιὰ τὴν θὰ πεθάνῃ πρὶν παντρευτῶ! εἶπε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἄν εἶχες τὸ θάρρος νὰ γίνῃς εὐτυχισμένη, τῆς ἀπάντησε ἡ κ. ντ' Ἐστινὸ, δὲν θὰ σκεφτόσουν ἔτσι. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, δὲν μοῦ ὁμολογεῖς τὴν ἀλήθεια... Δυστυχισμένη Μαργαρίτα, δὲν τὴν ὁμολογεῖς ἴσως οὔτε στὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸ σου...

— ὦ! ἄς μὴ μιλάμε γιὰ μένα... Ἐγὼ ἀνῆκω στοὺς ἄλλους... Ὁ Στέφανος εἶνε τόσο καλός... Ἄς εὐτυχήσῃ ἐκεῖνος κι' ἄς ὑποφέρω ἐγὼ τὰ πάντα.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ νὰ ξεχάσης τὸν Ροβέρτο.

— Πρέπει νὰ τὸν ξεχάσω...

— Μαργαρίτα, σκέψου καλύτερα ὅσο εἶνε καιρὸς...

— Δὲν θέλω νὰ ἐξεγείρω τοὺς πάντας ἐναντίον μου... Ἐξ ἄλλου ὁ Στέφανος δὲν θὰ παρηγορηθῆ ποτέ...

Ἡ κ. ντ' Ἐστινὸ προσπάθησε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος καὶ κατόπι ἔφυγε. Ἀμέσως κατόπι πῆγαν στὴν Μαργαρίτα τὸν μικρὸ Γκαστόν νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ γιὰ τὴν δὲν ἤθελε νὰ φάῃ, κάνοντας τὸν ἄρρωστο καὶ κλαίγοντας ἀδιάκοπα.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν ρώτησε τί εἶχε.

— Ἐχω μιά μεγάλη λύπη, μαμά, καὶ πονοκέφαλο.

— Τί λύπη ἔχεις, παιδί μου;

— Τὴν ξέρεις πολὺ καλά. Μοῦ ἔλεγεσ ὅτι δὲν θὰ παντρευτῆς ποτέ. Καὶ ἤμουν τόσο εὐτυχισμένος... Μὰ νὰ τώρα πού λένε πάλι ὅτι θὰ παντρευτῆς τὸν Στέφανο...

Καὶ ὁ Γκαστόν ξέσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν ἐπῆρε στὰ γόνατά της κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σιωπηλὰ μαζύ του. Ἐτσι ὁ Γκαστόν, ὁ ὁποῖος πραγματικά ὑπέφερε, ἀποκοιμήθηκε κ' ἡ Μαργαρίτα πέρασε τὸ βράδυ τῆς χαϊδεύοντάς τον... Συγχρόνως σκεφτόταν ἐκεῖνον πού εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ ὁ ὁποῖος τὸ ἀγαποῦσε τόσο τρυφερά... Καὶ τὰ δάκρυά της κυλοῦσαν ἀφθονὰ ἀπάνω στὰ μαλλιά τοῦ Γκαστόν.

Ὁ Στέφανος, ὅταν ἐπῆγε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, τὴν βρῆκε ἔτσι ἀπελπισμένη κι' αὐτὸ τὸν κατετάραξε.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένη, τοῦ εἶπε, γιὰ τὸ κακὸ αὐτὸ παιδί δὲν εἶνε καθόλου λογικό. Ἀπ' τὴ στιγμή πού ἔμαθε πὼς θὰ παντρευτοῦμε, εἶνε ἀπαρηγόρητο... Δὲν θέλει πειὰ νὰ φάῃ, οὔτε νὰ παίξῃ... ὦ! εἶνε πολὺ θλιβερὸ αὐ-

τὸ... Προσπάθησε λοιπὸν καὶ σὺ νὰ τὸν ἐξευμενίσῃς,

Κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἀπάντησε ὁ Στέφανος μὲ ἀνυπομονησία. Ἀλλὰ τοῦ λένε τόσα κακὰ γιὰ μένα, ὥστε ὅλοι οἱ κόποι μου πᾶνε χαμένοι.

Προσκάλεσε ἕναν ὑπηρετὴ νὰ τὸν πᾶῃ στὴν κάμαρή του, εἶπε ἡ Μαργαρίτα. Κοιμᾶτε βαθειά.

— Θὰ τὸν πᾶω ὁ ἴδιος.

Καὶ ὁ Στέφανος ἐπῆρε τὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιά του. Ἀλλὰ μάντευε κανεὶς ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὸ κρατοῦσε καὶ τὸ κυττοῦσε ὅτι δὲν τὸ ἀγαποῦσε καθόλου... Καὶ πραγματικά, ὁ Στέφανος δὲν μπορούσε ν' ἀναπᾶῃ τὸν Γκαστόν, γιὰ τὸν θυμίζε τὸν πρώτο γάμο τῆς Μαργαρίτας, τὴς πρώτες θλίψεις του, τὸν πρώτο σύζυγό της, τὸν ὁποῖο μισοῦσε...

Ὁ Ροβέρτος ὅμως ἀγαποῦσε τὸ παιδί αὐτὸ, γιὰ τὸν δὲν ἤξερε τὴν Μαργαρίτα πρὸ τοῦ πρώτου τῆς γάμου.

Πέρασαν μερικὲς μέρες, χωρὶς ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ροβέρτος νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἤξερε τί νὰ υποθέσῃ, ὅταν ἔξαφνα ἔλαβε μιά ἐπιστολὴ τοῦ πού ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Εἶχατε δίκιο, Κυρία, ὅταν μοῦ λέγατε ὅτι μπορεῖτε νὰ μὲ κάνετε νὰ φύγω. Φεύγω ἀπόψε κιόλας, ἀλλὰ, πρὶν νὰ σᾶς ἀφήσω, μὰ πάντα ἴσως, θέλω νὰ σᾶς ζητήσω μὰ τελευταία χάρι. Σᾶς τὴ ζητῶ ἐξ ὀνόματος τοῦ Γκαστόν. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰρθῶ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω;»

Ὁ χαρακτήρ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἦταν θαυμάσιος καὶ τὰ γράμματα πολὺ κανονικά. Φανέρωνε χέρι σταθερὸ καὶ θὰ μπορούσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα καλλιγραφίας.

Αὐτὸ πείραξε τὴ Μαργαρίτα. Τῆς φαινόταν πὼς ἡ ἀσφυγὴ στὸ γράψιμό της καὶ στὴ σύνταξί της ἐπιστολῆ αὐτῆ τῆς ἔλεγε : ὅλα τελείωσαν μεταξύ μας...

Καὶ διέταξε ὅταν θὰ ἐρχόταν ὁ Ροβέρτος νὰ τὸν εἰσαγάγουν...

ὦ ! μπορούσε νὰ τὸν δεχθῆ χωρὶς φόβο. Ἐνας κύριος πού ἔγραφε τέτοιες ἐπιστολὲς δὲν ἦταν πειὰ ἐπικίνδυνος.

Κατὰ τὴς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα βρισκόταν στὸ σαλόνι τῆς, ὅταν ἄκουσε θήματα στὸν προθάλαμο...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Ροβέρτος παρουσιάστηκε.

— Ἐπιτέλους, κυρία ! εἶπε μπαίνοντας μέσα. Ἀποφασίσατε λοιπὸν νὰ μὲ δεχθῆτε ἐπειδὴ φεύγω ἀπόψε.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Θὰ πάρετε μαζύ σας καὶ τὴν ἀδελφὴ σας ; τὸν ρώτησε γιὰ νὰ πῆ κάτι.

— Μάλιστα, κυρία.

— Θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ, ξαναθλέποντας τὴν πατρίδα τῆς.

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν πολὺ ἀνήσυχῃ νὰ μάθῃ ἂν ὁ Ροβέρτος πῆγαινε γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ δούκισσα ντὲ Μπελεγκάρντ.

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ πᾶω στὴν Ἰταλία, ἀπάντησε περίλυπα ἐκεῖνος.

— Ἄ! Νόμιζα...

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ θρίζετε, κυρία... Μπορεῖτε νὰ μὲ θυσιάσετε, πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Ξέρετε καλά ὅτι στὴν ἀπελπισία πού βρίσκομαι, δὲν μπορῶ νὰ πᾶω στὴν Ἰταλία.

— Στὴν ἀπελπισία ! ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ σήκωσε τὰ βλέμματά της ἐπάνω του.

Ἀμέσως ὅμως ἔμεινε ἀφωνὴ καὶ τρεμάμενη... Ἡ ὄψις τοῦ Ροβέρτου τὴν κατετάραξε. ὦ ! ἦταν περιττὸ νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι ὑπέφερε... Στὸ πρόσωπό του ζωγραφιζόταν ἡ μεγαλύτερη θλίψη καὶ ἀπελπισία. Δὲν ἦταν πειὰ ὁ περιζήτητος, ὁ θαυμάσιος καὶ κομψὸς ἐκεῖνος λεοντιδεὺς πού ὅλοι τὸν ζήλευαν καὶ τὸν φθονοῦσαν... Ἦταν ἕνας φτωχὸς νέος, ἀπελπισμένος, ἀπογοητευμένος...

(Ἀκολουθεῖ)